

Aleš Pečavar

Sveti Rok

Prerok upanja

Uvod

Na stropu župnijske cerkve svetega Roka v Dolenji vasi je naslikano življenje svetega Roka. Dolgo časa sem razmišljal, kaj mi te podobe želijo sporočiti. In sporočajo mi nauk Jezusovih blagrov. In ti blagri sporočajo željo Boga, da bi bil blizu ljudem.

Od stvarjenja dalje je Bog zelo blizu človeškemu rodu, toda zaradi svoje božanskosti

Aleš Pečavar
Sveti Rok - Prerok upanja

Hagiografski podatki so iz »Zlate Legende«
Legenda aurea
Slike so iz župnijske cerkve svetega Roka v Dolenji vasi, slikal

Marko Burger

Pregledala: dr. Špelič Miran in Marija Ilc

Izdala Župnija Dolenja vas

Založil: Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada: 400 izvodov

Leto: 2017

tudi zelo oddaljen. Da bi bil Bog še bliže človeku, bližje od Svetega pisma, ki je ljubezensko pismo zaljubljenca v človeški rod, da bi človeka še bolj ljubil, je daroval svojega Sina Jezusa Kristusa na lesu križa, da bi vsak, kdor vanj veruje, imel večno življenje.

Kdo to razume? Nekateri da, nekateri ne. Za tiste, ki zgornjega odstavek še ne razumejo najbolje, so tu v pomoč svetniki. Bili so ljudje, čisto taki, kot smo mi. S podobnimi interesi, željami, težavami, stiskami in problemi. Toda uspeli so se zavedati tega, da jih Bog ljubi in so na to ljubezen odgovarjali s svojim življenjem: nekateri kot mučenci, nekateri kot puščavniki, učitelji, vzgojitelji, karitativni delavci, možje, žene, otroci. Vsak na svoj način in primerno svojemu stanu.

In ker so živeli z Jezusom, po Jezusu in v Jezusu, sedaj živijo na veke ter nam s svojim življenjskim zgledom želijo pomagati, da bi

spoznali, kako Bog tudi nas neizmerno ljubi in kako lahko tudi mi na to ljubezen odgovorimo. Svetniki nas ne samo vzgajajo in učijo, temveč nam lahko v življenju s svojo svetniško priprošnjo tudi pomagajo.

Jezus v svoji velikoduhovniški molitvi tik pred križanjem prosi za svetnike: »za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame: da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal« (Jn 17,20-21). Ker so v Jezusu, lahko za nas tudi posredujejo, če je naša prošnja v dobro našega zveličanja in v večjo Božjo čast in slavo. Češčenje svetnikov ne zmanjšuje veličine Boga, saj brez Boga svetniki ne bi bili svetniki. Ker pa so dosegli večno življenje v nebeškem kraljestvu, so nam lahko zaradi svoje človeškosti bližje. Kajti vsi ljudje potrebujemo, da se dotaknemo božanskega. Že tukaj na zemlji. In božanskega se dotikamo preko zakramentov in preko češčenja svetnikov.

Temu je namenjena tudi ta skromna knjižica, ki jo držite v rokah. Želi biti pomoč k temu, da bi se preko življenjskega zgleda svetega Roka začeli zavedati, kako neizmerno nas Bog ljubi, takšne kakršni smo in kako bi lahko mi, takšni kot smo, odgovorili na to neizmerno Božjo ljubezen. Seveda na to Božjo ljubezen odgovarjamo vsak na svoj unikatni način, pod vodstvom svetega Roka, ki je bil in je prerok upanja. In to zavedanje, da nas Bog ljubi takšne kakršni smo, je začetek upanja. Iz tega upanja se lahko razvije ljubeče odgovarjanje na Božjo ljubezen. Temu pa pravimo vera.

Naj vas ob prebiranju te knjižice po priprošnji svetega Roka blagoslavlja Bog Oče in Sin in Sveti Duh.

avtor

*Razveselite se tisti dan in
poskočite od sreče, kajti vaše
plačilo v nebesih je veliko.*

(Lk 6,23)

*G*ospod v vsakem človeku ustvari nekaj, kar lahko ljubi. Zato lahko ljubi vsakega človeka. Da pa človek lahko v polnosti zaživi Božjo ljubezen, mora tisto »nekaj« odkriti. Nekateri lahko to odkrijejo v zelo kratkem času in vse svoje življenje živijo v vsej polnosti in zadovoljstvu. Nekateri za to potrebujejo več časa. V vsakem primeru to odkrivanje imenujemo pot. Krščansko življenje je življenje

na poti. Vedno znova odkrivamo čudeže Božje ljubezni. Vedno znova odkrivamo, kaj je v nas tisto, kar Bog tako zelo ljubi, da je pripravljen ne samo odpuščati naše grehe in slabosti, temveč da nas je pripravljen sprejeti takšne, kakršni smo, saj nas je takšne ustvaril in nas takšne tudi ljubi.

Pot spreobrnjenja ni v tem, da poskušamo spremeniti sebe po željah drugih ali po podobi sveta. Pot spreobrnjenja je v tem, da človek začne sprejemati samega sebe takšnega, kakršnega je Bog ustvaril. To pomeni, da v sebi odkrije to, kar Bog najbolj ljubi, začne odgovarjati na to Božjo ljubezen in jo živeti.

Zemeljska pot svetega Roka se je začela leta 1296 v ljubeči, bogati in plemeniti družini v mestecu Montpelier v Franciji. Da bi Gospod potrdil to, da v vsakem človeku ustvari nekaj, kar lahko ljubi, se je Rok rodil z rdečim znamenjem križa na prsih. To vidno

znamenje, ki je sčasoma izginilo, je Rok iskal celo življenje. Ne samo v sebi, temveč tudi v drugih. Bog ne samo, da v vsakem človeku ustvari nekaj, kar lahko ljubi, »Bog ima svoje veselje v tem, da se nam izreka v človeški nežnosti. Izbere obraze, mrmra imena, v katera položi svojo milost. Upa, da bomo v njih razvozlali znamenja njegove edinstvene ljubezni.«¹

Življenje svetega Roka je pot spreobrnjenja. Je pot odkrivanja edinstvenosti vsakega človeka, tiste edinstvenosti, zaradi katere Bog ljubi človeka. Življenje svetega Roka je pot blagrov. Blagri niso bili podani za to, da bi nas spremenili, temveč da bi v sebi odkrili to, kar Bog ljubi. Ter začeli odgovarjati na to Božjo ljubezen in živeti polnost krščanskega načina življenja.

---

1 Bercker m.F., *Klara Asiška*, Novi svet, Ljubljana 2009, 28.

***Blagor žalostnim, kajti
potolaženi bodo.***

(Mt 5,4)

Rok je že od mladih nog kazal nagnjenje h krepostim in že od svojega dvanajstega leta svojega duha utrjeval s postom in spokornimi dejanji. Kakor da bi vedel, da ga bo življenjska pot iskanja Božje iskricice v vsakem človeku popeljala skozi marsikatero preizkušnje. Morda se zdi nenavadno, da otrok v času, ko bi moral upravičeno biti vesel in razposajen, preživi dneve v opravljanju spo-

kornih dejanj. Toda otroštvo ni zgolj obdobje razposajenosti in igre, temveč tudi obdobje šolanja, utrjevanja za življenje.

Kot otroku bogatih in plemenitih staršev mu prav gotovo ni šlo slabo. Ni mu manjkalo materialnih dobrin, prav gotovo tudi ne priložnosti za igro, kakor tudi ne prijateljev, saj ima bogat človek lahko veliko »prijateljev«. Toda stanje blagostanja nas ne sme uspavati. Človeško blagostanje sicer prinaša nekakšno upanje, ki pa se »razblini kakor dim, ki ga veter razpiha« (Mdr 5,14), in ga zato lahko spremlja nelagodni občutek minljivosti.

Kakšno je torej tisto upanje, ki ne razočara, ki ne mine, ki te nenehno vzdržuje v stanju prijetne napetosti, pričakovanja? To je upanje, ki izvira iz žalosti. Toda ne iz žalosti, ki je posledica neuspeha, razočaranja. Prava žalost izvira iz želje po Bogu. Rok se je tega zavedal ter je želel s postom in spokornimi dejanji biti vedno naravnani na Boga. Vedno

biti žalosten, da bi bil potolažen. In ta tolažba je upanje Jezusovega blagra: »Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.«

***Blagor ubogim v duhu, kajti
njihovo je nebeško kraljestvo.***

(Mt 5,3)

*U*sako otroštvo se enkrat konča. Otrok odraste in življenjska pot nekatere vodi sem, nekatere tja. Vsak izbere svojo pot glede na svoje sposobnosti in talente, s katerimi ga je Bog obdaril. In že to, da človek spozna talente in sposobnosti, s katerimi ga je Bog obdaril, je spoznanje tiste Božje iskricice, ki jo Bog ustvaril v vsakem človeku in zaradi katere Bog ljubi vsakega človeka.

Rok je po smrti svojih staršev izbral radikalno pot kot marsikateri svetnik pred in za njim. Po starših je podedoval zemljo in ljudi. Prodal je vse, kar je mogel, in denar razdelil med reveže. Zemljo je s hišami in podložniki vred izročil svojemu bratrancu, sam pa se je oblekel kot romar in zapustil vse prijatelje in sorodnike in odšel ubog, slab in neznan tujec iz svoje domovine v Italijo z namenom, da se bo podal v Rim in obiskal svete kraje.

Vendar je tudi tu treba ravnati v skladu s svojimi sposobnostmi, ker uboštvo, ki ga zahteva Jezus, v svojem bistvu pomeni nenačezanost. Človek, ki je ubog, se po eni strani ne more žalostiti zaradi izgube bogastva, ker ga nima. Obenem pa ga revščina sili, da se trudi pridobiti imetje in si tako olajšati življenje. Stvari, ki jih v življenju imamo, same po sebi niso nič slabega, saj vse, kar je, obstaja po Božji volji in so same po sebi dobre, saj nam jih omogoča Božja dobrota.

Vendar lahko zaradi ustvarjenih stvari hitro izgubimo svojo svobodo. Postanemo sužnji. Rok se je zavedal privlačnosti in moči, ki jo dajeta plemeniti rod in bogastvo. Zavedal se je, da ga lahko vse to hitro zveže. Toda hotel je biti prost in nenavezan, zato da bi lahko prišel do tistega resničnega bogastva, ki osrečuje in odrešuje ter ga omenja Jezus: »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.«

***Blagor lačnim
in žejnim pravičnosti,
kajti nasičeni bodo.***

(Mt 5,6)

Kristjani smo romarji. Romamo k Jezusu Kristusu, da bi izvedeli resnico. Ta resnico je tisto, kar iščemo. Iščemo pa to, kar Bog v nas najbolj ljubi. Romamo zato, da bi bili nasičeni s pravičnostjo. Pravičnost pa je delati prav, kakor to vedno dela Bog. Vsak človek ima svojo osebno zgodovino, ki jo nosi s seboj kakor pohodnik svoj nahrbtnik. Seveda, če gremo na izlet, imamo v nahrbtniku vse

tisto, kar vemo, da bomo na izletu potrebovali. Če pa želimo slediti Jezusu Kristusu, je vsebina vsakega nahrbtnika odveč. Nič nam ne more pomagati razen sam Jezus Kristus, zato je vsako zanašanje na pomoč iz nahrbtnika nekakšna nezaupnica našemu Bogu.

Tega se je Rok tega dobro zavedal. Zato se je odrekel svojemu plemiškemu nazivu, odrekel se je bogastvu in vplivu, ki bi mu ga ta naziv priskrbel. Odvrigel je nahrbtnik lastne zgodovine, odpovedal se je vsakršni človeški pomoči in šel po poti za Jezusom Kristusom. Rokova življenjska pot je zgled neverjetnega zaupanja, saj na pot ni odšel kot izletnik z obloženim nahrbtnikom, temveč kot romar z željo, da bi bil nasičen s pravičnostjo.

Rok ne bi bil romar, če ne bi imel upanja, da ga Bog lahko nasiti v vsaki njegovi žeji in lakoti. Priznati moramo, da smo velikokrat lačni in žejni. Segamo v svoje nahrbtnike, ki

predstavljajo našo zgodovino, skušamo se nasititi z neskončnimi spomini na lepe dogodke in stvari, pa tudi s spomini na grde in slabe stvari, ki so se nam v življenju dogodile. Vendar pa moramo priznati, da nas to ne odžaja in ne nasiti. Potrebujemo več. Potrebujemo nekaj resničnega, pravičnega, neskončno dobrega in lepega in to je samo Bog.

Zato se je Rok odpravil v Rim, v središče krščanstva, na grobove mučencev, k papežu, k višku vsega, kar predstavlja Boga na zemlji. Toda videli bomo, da je bil že na tej poti velikokrat nasičen in odžejan v pravičnosti.

Pravičnost pomeni prav misliti, prav govoriti in prav delati. In kako naj človek prav misli, prav govori in prav dela? Tako, da to vzljubi. Najprej pa seveda mora spoznati, kaj naj bi vzljubil. Vzljubiti mora tisto, kar Bog ljubi v vsakem človeku.

*Blagor usmiljenim,
kajti usmiljenje bodo dosegli.*

(Mt 5,7)

Na poti v Rim pride Rok v mestece ob reki Pad, kjer je v tistem času divjala huda kuga in je veliko ljudi obležalo zardi nje. Marsikdo bi na njegovem mestu zbežal daleč proč. Mnogo ljudi je v tistem času bežalo pred kugo in so tako na veliko nesrečo z begom kugo prenesli v številne druge kraje.

Veliko živali ima različne obrambne mehanizme: nekateri imajo čekane, drugi bodice,

tretji krepke noge, četrti strup; čisto nazadnje, ko vse odpove, žival zbeži. Kaj pa ima človek? Ima usmiljenega Boga. Človeku se ni potrebno braniti, človeku ni potrebno bežati, človek je lahko usmiljen. In to je veličina človeka, ki je ustvarjen po Božji podobi. Bog je usmiljen celo v kaznovanju. Adama in Evo sicer izžene iz raja, vendar ju prej obleče in opremi. Kajna ne ubije, kakor je on ubil Abela, temveč mu da varovalno znamenje. Sicer dopusti, da Davidov otrok umre zaradi greha, ki ga je David storil, toda njegovega drugega sina še bolj blagoslovi. Ali so v tem mestecu grešili, ker so doživeli kugo? Ni nujno. Bolezen ni vedno posledica greha, včasih je preizkušnja, možnost, da človek dokaže, da je človek, da je ustvarjen po Božji podobi, to je, da je usmiljen.

Usmiljenje je orožje proti obupu. Človekovo poslednje dejanje, ki je dejanje obupa, je beg. Ko se ne more več braniti, ko situacije ne more rešiti, zbeži. Brezglavo in panično se požene v beg. Toda tista težka situacija, zaradi katere je pobegnil, gre preprosto za

njim. Otrese se je lahko le tako, da je usmiljen. Usmiljen najprej do sebe, da svoji duši privošči blagodejno pomoč zakramentov, usmiljen do bližnjih, ko dopusti, da mu bližnji pomagajo, ko omogoči dobro delo. Izkazano ali prejeto usmiljenje človeka okrepi, mu da smisel življenja, v njem obnovi Božjo podobo, da lahko najde tisto, zaradi česar ga Bog neizmerno ljubi.

Ko je Rok prišel v mesto, kjer je divjala kuga, se ni obrnil na peti in zbežal, temveč se je podal v najbližjo bolnišnico, se javil njemu vodju in je dan in noč služil bolnikom z veliko prizadevnostjo in ljubeznijo. Ko je kot popoln tujec tujim meščanom izkazoval usmiljenje, je mnoge domačine nagovoril, da niso več bežali, temveč so se skupaj spoprijeli s kužno boleznijo ter jo z Božjo pomočjo premagali. Ker je imel Rok neizmerno vero ter s tem neizmerno zaupanje v moč Jezusovega križa, mu je uspelo mnoge ozdraviti z znamenjem svetega križa.

*Blagor tistim, ki delajo za mir,
kajti imenovani bodo
Božji sinovi.*

(Mt 5,9)

*R*okova prisotnost v tem mestecu kakor v vseh drugih mestih, celo v samem mestu Rimu, povsod, kjer so trpeli za kakršno koli kužno boleznijo ali drugimi nesrečami, je ljudi navdajala z mirom. Rok je bil orodje Božjega miru. Ob nesreči ali prisotnosti bolezni ni panično bežal, obupano vil z rokami in tarnal, temveč se je poln zaupanja v Boga podal v situacijo ter jo mirno, s pomočjo znamenja svetega križa, premagal.

Za mir delamo že s tem, da smo mirno prisotni v raznih nemirnih situacijah. »Kar vznemirja, ne prihaja od Boga,« pravi sveti Anton Puščavnik. Mirna situacija lahko pride samo iz zaupanja v Božjo prisotnost in previdnost, ki vse čudovito ureja in vodi. Ko je bil Rok v Rimu, je tudi tam razsajala huda kužna bolezen. In v tistem času je bil pri papežu zelo priljubljen neki kardinal, ki ga je bilo silno strah te nevarne bolezni. Zato da ga bolezen ne bi napadla, mu je Rok na čelu naredil znamenje svetega križa, ki ga je po Božji volji nato lahko vsakdo videl. Mnogi so se temu čudili; nekateri pa so se temu tudi smejali, zato je kardinal prosil Roka, naj mu to znamenje križa spet odpravi.

Rok pa mu je odgovoril: »Nihče se ne sramuje nositi orožje svojega gospoda. Koga bi bilo zato sram nositi orožje svojega nebeškega Gospoda? Božji svetniki in kralji so videli veliko čast v tem, da so lahko javno nosili Kristusov križ, celo veliko svetih mučencev je videlo veliko Božjo milost in čast, da so lahko

na križu umrli; ali ni bil tega sveti apostol Andrej posebej vesel? In apostol Pavel in sv. Frančišek sta večkrat rekla, da jima nič mi ni do tega, da bi si za kaj prizadevala, razen za križ Gospoda Jezusa Kristusa. Ali ni tudi Sin Božji opominjal vseh ljudi: »Če kdo hoče priti za menoj, naj se odpove sam sebi in vzame svoj križ in hodi za menoj.« In še: »Kdor se me sramuje pred ljudmi, tega se bom tudi jaz sramoval pred svojim očetom.« S temi besedami je Rok kardinalu utrdil stanovitnost, da je obdržal križ na čelu.

Jezus je v Pilatovi palači pogumno vzel križ na svoje rame. Pri tem je bil popolnoma miren. Ni se izgovarjal in opravičeval, ko ga je Pilat zasliševal. Ni odgovarjal na kričanje množice, ni se vznemirjal, ko so ga bičali in pljuvali. Ni tarnal, ko je nesel križ na Golgotu, ker je vedel, da bo s tem dejanjem mnogim v prihodnjih rodovih vlil tolažbe, miru in zaupanja. In po Jezusovem zgledu tudi Rok ni tarnal, ni godrnjal.

***Blagor krotkim, kajti deželo
bodo podedovali.***

(Mt 5,5)

*R*ok se po obisku Rima vrača domov v rodno Francijo. Pot ga vodi skozi Italijo. Ob reki Pad spet pride v mestece, kjer pustoši strašna bolezen – kuga. Tudi tu ne spremeni pridobljene dobre navade ter se odpravi v mestno bolnišnico, kjer mnogim povrne zdravje in upanje. Toda ob koncu tudi Roka popade ta strašna bolezen. Vročico in hude bolečine je prenašal tudi potem, ko so ga zaradi njego-

ve bolezni pregnali iz bolnišnice in iz mesta. Marsikdo drug bi meščanom očital njihovo nehvaležnost ter hudobijo, toda ne Rok. Rok tega ni storil, ker je bil poln kreposti krotkosti.

Še več, da bi preživel, se je oklenil najstarejše obrti – beračenja. Beračil je od hiše do hiše in prosil najnujnejših sredstev za golo preživetje. Potrkal je tudi na vrata nekega plemiča, ki pa ga je zelo sramotno nagnal. Zato se je Rok umaknil v bližnji gozd in se ulegel pod drevo. Tu pa se zgodi največji čudež, po katerem Rok dobi atribut, ki ga spremlja na vseh upodobitvah. Po tem namreč ločimo Rokovo podobo od podob drugih romarjev. Ta podoba izžareva neverjetno krotkost. Kajti tudi v največji stiski, v največji nesreči se Rok ne zateče k plemiškemu poreklu, tudi ne našteva vseh svojih zaslug, ki jih je opravil. Rok se krotko zateče k nebeškemu Očetu, ter vanj postavi vse svoje upanje.

Čeprav ni bilo nikogar, ki bi Roku pomagal, Bog svojega služabnika ni zapustil, temveč mu je lovski pes tistega nesramnega plemiča vsak dan nosil lepe koščke kruha s plemičeve mize, da je lahko preživel. Krotak človek dopusti in sprejme pomoč Boga ne glede na to, v kakšni obliki mu jo Gospod pošlje. Krotak človek morda ne razume vsega, vendar sprejme stvari takšne, kot so, vedno kot dar Najvišjega Boga. Kakšen drug bi v taki situaciji popolnoma obupal, zapustil bi se in v strašni samoti umrl. Rok pa je v psičku videl dobrotno Božjo previdnost, ki nikogar nikdar ne zapusti, če le tudi človek ne opusti upanja, da bo Bog pomagal. Rok je krotko sprejemal udarce življenja, vendar je tudi krotko sprejel Božjo pomoč, četudi v zelo nenavadni obliki.

Krotak človek tako podeduje deželo, kajti le preko krotkosti mu je lahko vsa dežela dediščina ter mu lahko vsa dežela služi. Seve-

da ne tako, kakor se služi vladarjem in oblastnikom tega sveta, temveč tako, da nam nobena stvar na tem svetu ne more uničiti upanja, da je Bog dober in pripravljen pomagati vsakemu človeku, kajti Bog namreč ne more sovražiti tega, kar je ustvaril; in v vsakem človeku ustvari nekaj, kar lahko ljubi. Plemič, ki je Roka sramotno nagnal, je na koncu tudi preko ravnanja svojega lovskega psa spoznal, kako Bog neizmerno ljubi Roka. Spoznal je svoje pomanjkanje usmiljenja. Ganilo ga je, da je bil celo njegov lovski pes bolj usmiljen kakor on. Prišel je k Roku, ga prosil za odpuščanje, celo odločil se je, da bo po Božji volji vse dal ubogim. Ostal je pri svetem možu v njegovi koči in je z njegovimi nauki prišel do velike popolnosti.

*Blagor vam, kadar vas bodo
zaradi mene zasramovali,
preganjali in vse húdo o vas
lažnivo govorili. Veselite in
radujte se, kajti vaše plačilo v
nebesih je veliko.«*

(Mt 5,11-12)

Naposled se Rok vrne v domači kraj. A senca slave čudodelnika, ki ga je spremljala skozi Italijo, je ob prihodu v domači kraj popolnoma zbledela. V Rokovem življenju se je kot čista resnica izpolnila Jezusova beseda, ko je rekel, da nihče ni prerok v domačem kraju. In res. Romanje je Rokovo zunanjo podobo tako spremenilo, da ga niso z odprtimi rokami sprejeli kot čudodelnika, slavnega rojaka, temveč kot vohuna sosednjih

mest in izdajalca ter so ga vrgli v smrdljivo ječo, kjer so ga imeli v zelo slabih pogojih zaprtega celih pet let.

Roka niso vrgli v ječo zaradi tega, ker bi bil vohun, temveč zato, ker ga je romanje, iskanje Božje iskric v njem, tako spremenilo. Toda tudi v tej življenjski fazi Rok ni izgubil upanja in zaupanja v Božjo pravičnost. Če Rok ne bi upal, če ne bi zaupal, bi se z vsemi štirimi branil prestopiti prag ječe. Razložil bi, pojasnjeval, dokazoval, kdo je on. Morda bi se skliceval na svoje plemiške korenine ali pa na sorodstvene povezave z deželnim glavarjem. A Rok je bil preprosto in krotko tiho. Morda je bil žalosten zaradi sprejema, vendar ga je tolažila beseda upanja: »Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse hudo o vas govorili, veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko.«

Rok ni hotel razkriti svoje identitete. Če je prodal vse, kar je imel, da je kupil njivo, na kateri je našel biser, ter naredil vse, da

bi bilo njegovo bivanje z Jezusom legitimno in pravično, zakaj bi vse to zamenjal za pokvarljivo blago, ki mine. Saj ima v srcu največji zaklad – ljubezen Boga Očeta, vero Jezusa Kristusa in upanje Svetega Duha, ki oživlja in poživlja ranjena ter utrujena srca. Rok na poti ni odkril vere, temveč, da ima vera njega. Rok ni odkril kako ljubiti Boga, temveč je odkril, da Bog ljubi njega. Rok na romanju ni odkril tega, da on upa, temveč, da je Bog tisti, ki ljubi, ki upa, ki veruje – on – človek samo odgovarja na to troje.

Zato je lahko popolnoma brez strahu in tesnobe prestopil prag ječe, v kateri je trpel hudo lakoto ter z neizmernim potrpljenjem prenašal številna poniževanja in psovke. Tisti, ki je v sebi odkril, kaj Bog pri njem ljubi, ter zato ve, da ga Bog nenehno popolnoma ljubi, tisti lahko svobodno diha in živi, četudi je njegovo fizično življenje zaradi različnih vzrokov popolnoma omejeno.

***Blagor čistim v srcu, kajti
Boga bodo gledali.***

(Mt 5,8)

*U*saki, prav vsaki stvari, od mlinčka za kavo preko delovnih projektov do človeškega življenja je namenjeno, da ima začetek in tudi konec. Ob misli na konec vsakega prej ali slej malce stisne pri srcu. Razmišljanje o minljivosti, o koncu ni prijetno. Če se s tem spopademo sami s svojo močjo, tvegamo poraz na celi črti. Če pa svoje oči usmerimo na tabernakelj župnijske cerkve, nam ta pogled

lahko vlije novega upanja. Kajti če se človeško življenje prej ali slej konča, življenje, ki je spravljeno z Bogom, živi v Kristusu, s Kristusom in po Kristusu. Tudi v teh končnih življenjskih vprašanjih nam Rok odgovarja z zgledom žive vere.

Ko je namreč po petih letih zapora začutil, da se bo njegovo življenje kmalu končalo, si je vroče želel svetih zakramentov in prejel jih je z največjo pobožnostjo. Tako je svoje srce, svoje življenje očistil zadnjega kančka umazanega greha. Še več, njegova duša, osvobodjena zemeljskih pritisklin se bo sedaj lahko dvignila v višave. Saj samo čista duša lahko gleda Boga takšnega, kakršen je. In zato je bil zmožen še zadnjega nesebičnega dejanja. Lahko bi preprosto rekel: šel bom k večnemu počitku. Toda Rok, od otroštva zaznamovan s križem, je ponižno prosil Boga še za eno milost. Če mu je že izkazal največjo milost, da je lahko s svojo molitvi-

jo in znamenjem sv. križa ozdravil bolnike s kugo, naj bi se tudi v bodoče s svojo neskončno dobroto usmilil tistih, ki bi bolni od kuge po njegovi smrti prosili za njegovo pomoč, in jih obvaroval.

Da pa bi ljudje lahko vedeli, kje si lahko utrdijo upanje in prosijo pomoči, je na neko ploščo zapisal svoje ime in opisal življenje ter umrl v ječi 16. avgusta leta 1317 v svojem 32. letu.

*Blagor tistim, ki so zaradi
pravičnosti preganjani, kajti
njihovo je nebeško kraljestvo.*

(Mt 5,10)

*P*reganjanje zaradi pravičnosti pride na koncu, ko si napravil vse, kar si moral in si zmožel napraviti. Ko si spoznal, da je na koncu edini pomemben samo Bog (in tudi človeški odnosi preko osebnega odnosa z Bogom), takrat pride poslednja preizkušnja, s katero te Bog preizkusi, ali si resnično njega vreden. Če to poslednjo preizkušnjo

prestaneš, kakor jo je prestal Jezus na križevem potu na Golgoto, potem lahko z gotovostjo zadnjič moliš in prosiš: »Spomni se me, ko boš v raju!«

Življenje svetega Roka v nas resnično lahko budi upanje. To upanje pa izvira iz zavedanja, da Bog v vsakem človeku ustvari nekaj, kar lahko ljubi. Tudi če človek z največjo ponižnostjo priznava svojo nevrednost, svojo slabotnost, mora ponižno priznati, da ga Bog kljub vsemu ljubi. Če ga ne bi ljubil, ga ne bi ustvaril. Ko so hoteli Rokovo truplo odnesti iz ječe in ga pokopati, so našli ploščo z njegovim imenom in življenjepisom. Ko so to ploščo pokazali mestnemu regentu, njegovemu bratrancu, je bilo temu zelo hudo in je dal sveto truplo pokopati z velikimi častmi. Dal je zgraditi lepo mogočno cerkev v čast svetega Roka, zlasti ker je Bog po tem svojem zvestem služabniku delal veliko čudežnih znamenj ne samo na tistem kra-

ju, kjer je počival, temveč tudi na mnogih drugih krajih po svetu, kjer so se obračali na svetega Roka, da je odvrčal kugo.

Upanje je ravno v tem dejstvu, da te Bog ljubi takšnega, kakršen si. Ni nujno, da te ljubijo vsi drugi, nujno pa je, da se ti trudiš prav delati, kakor se je trudil Rok. Trudil se je v življenju izpolnjevati Jezusove blagre. Zato je bil tudi preganjan: najprej se je pregnal sam s tem, da se je odpovedal plemiškemu imenu in bogastvu. Potem so ga pregnali iz mesta, ki ga je ozdravil. Na koncu so ga preganjali celo rojaki. Toda ker je bil preganjan zaradi vere v Jezusa Kristusa, lahko rečemo, da je sedaj njegovo nebeško kraljestvo, ki mu je v določeni meri celo pokorno, saj je njegova priprošnja vedno uslišana.

Ko je leta 1414 v mestu Konstanca ob Bodenskem jezeru izbruhnila strašna kuga, so se ljudje zaman trudili z vsemi mogočimi

sredstvi, dokler niso opravili procesije, na čelu katere so nesli bandero s sliko svetega Roka, se en dan na čast tega svetega moža postili in se pri tem z enotno molitvijo vsega mesta vneto obračali k Bogu, nato je ta smrtonosna bolezen v mestu in na podeželju prenehala. Podobno je ravnalo veliko drugih mest in trgov in vsi so doživeli, kako močna je bila priprošnja svetega Roka. Nato so skoraj po vsem krščanskem svetu postavljali kapele, oltarje, slike in kipe ter ustanavljali bratovščine v čast tega svetnika. Njegovo truplo so leta 1481 prepeljali v Benetke in Benečani so njemu na čast zgradili lepo cerkev, ki jo lahko vidimo še danes. Še danes sveti Rok budi naše upanje ravno s tem, ko uslišuje naše prošnje.

